

Čís. 188.

Zákon ze dne 18. března 1920**o stíhání podloudného vývozu předmětů potřeby do ciziny.**

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Vývoz a jakákoliv doprava předmětů potřeby (§ 1 zákona ze dne 17. října 1919, č. 568 Sb. z. a n.) do ciziny bez povolení, vydaného oprávněnými činiteli, jsou zakázány, pokud není zvláštními předpisy stanoveno, že k vývozu určitých předmětů není třeba povolení, nebo že stačí ohlášení.

§ 2.

(1) Kdo dopravuje předměty potřeby do ciziny bez potřebného povolení, nebo kdo činí tak podle povolení, ale dosáhl jeho vědomě nesprávnými údaji v žádosti za ně, buď potrestán soudem:

- a) pro přestupek vězením a v oblasti trestního práva uherského uzamčením od tří dnů do šesti měsíců, činí-li cena aspoň padesát Kč;
- b) pro přečin vězením od šesti měsíců do jednoho roku, činí-li cena více než pět set Kč nebo, byl-li pachatel již jednou pro přestupek podle předchozího odstavce trestán;
- c) pro zločin žalářem od jednoho roku do pěti let, činí-li cena více než čtyři tisíce Kč, nebo jde-li o zásilku aspoň jednoho vagonu, nebo byl-li pachatel již jednou pro přečin podle předchozího odstavce trestán;
- d) pro zločin těžkým žalářem a v oblasti trestního práva uherského kázní od pěti do dvaceti let, činí-li cena více než stotisíc Kč, nebo byl-li pachatel již jednou pro zločin podle předchozího odstavce trestán.

(2) Vedle trestu na svobodě může být uložen trest na penězích: při přestupku od padesáti do pěti tisíc Kč, při přečinu od pěti set do dvaceti tisíc Kč a při zločinu od tisíce do jednoho milionu Kč.

(3) Pokus přečinu jest trestný i v oblasti trestního práva uherského.

§ 3.

(1) Kdo při této dopravě užije listin (dopravních osvědčení, vývozních povolení a pod.), padělaných neb zfalšovaných neb takových, jichž dosáhne přímým neb nepřímým podplacením osoby

zaměstnané v úřadě nebo ústavě, oprávněném vydávati takové listiny, bude potrestán pro zločin, není-li zde skutkové povahy těžšího trestného činu:

- a) při množství, nepřesahujícím cenu pět set Kč, žalářem od šesti měsíců do tří let,
- b) při množství nepřesahujícím cenu sto tisíc Kč, nebo byl-li již jednou potrestán pro přečin nebo zločin podle § 2 tohoto zákona, žalářem od tří do deseti let,
- c) při větší ceně, nebo byl-li pachatel již jednou potrestán pro zločin podle tohoto paragrafu, těžkým žalářem a v oblasti trestního práva uherského kázní od deseti do dvaceti let.

(2) Vedle trestu na svobodě může být uložen trest na penězích: v případě a) od tisíce do sto tisíc Kč, v případě b) od pěti tisíc do pěti set tisíc Kč, v případě c) od desíti tisíc do jednoho milionu Kč.

(3) Spoluvinen jest také ten, kdo uvedené podplacení sprostředkuje.

§ 4.

(1) Dopomohou-li porušením svých povinností k neoprávněné dopravě do ciziny uvedených předmětů potřeby v ceně aspoň 50 Kč zaměstnanec veřejného dopravního podniku, úřadu neb ústavu oprávněného vydávati listiny v předcházejícím paragrafu uvedené, neb úřední osoba, která má bděti nad vývozem zboží do ciziny, dopouštějí se zločinu a budou potrestáni těžkým žalářem a v oblasti trestního práva uherského kázní od dvou do desíti let a při množství zboží v ceně nad sto tisíc Kč od pěti do dvaceti let.

(2) Vedle trestu káznice budiž užito předpisu § 484 zák. čl. V. z roku 1878.

(3) Byl-li čin spáchán z hrubé nedbalosti, buď pachatel potrestán pro přečin vězením od čtrnácti dnů do šesti měsíců.

§ 5.

Přijme-li některá osoba uvedená v § 4 při jednání o vydání listin uvedených v § 3 úplatek, budiž trestána, pokud zde není skutkové povahy těžšího trestného činu, i když neporuší svých povinností, pro přečin vězením od šesti měsíců do jednoho roku.

§ 6.

(1) Při výpočtu ceny předmětů potřeby, na nichž závisí stupeň trestnosti, budiž přihlíženo ke všem předmětům cenu aspoň 50 Kč převyšujícím (§ 2, odst. 1 a), jež obviněný třebas místně nebo

časově odděleně vyváží. Cena zjišťuje se podle cen maximálních, a není-li jich, podle obecné hodnoty věci.

(2) Úplatkem podle tohoto zákona rozumí se dar nebo jiný jakýkoliv prospěch poskytnutý nebo slíbený buď přímo nebo nepřímo.

§ 7.

(1) Použití podmíněného odsouzení jest při trestání podle tohoto zákona přípustno jen při přečinu podle § 4, odstavec 3.

(2) Tresty na svobodě, v tomto zákoně uložené, nelze ani snížit pod nejnižší sazbu v tomto zákoně ustanovenou, ani zaměnit za trest jiného druhu.

(3) Ustanovení obou těchto předchozích odstavců platí i tehdy, je-li použití tohoto zákona proto vyloučeno, že čin tvoří skutkovou povahu těžšího trestného činu.

(4) Doba náhradního trestu za nedobytný trest peněžitý budiž stanovena podle zavinění. Náhradní trest budiž vyměřen stejným druhem trestu jako trest hlavní a nepřesahuj nejvyšší hranice sazby, již bylo užito při výměře trestu na svobodě, uloženého vedle toho, a nesmí být nikdy delší dvou let.

(5) Tresty peněžité, uložené podle tohoto zákona, připadají státu.

(6) Daný úplatek případně v každém případě státu a budiž, není-li zabaven, vydobyt ze jmění vinníků.

§ 8.

Za tresty peněžité, jež byly podle tohoto zákona uloženy zřizenci, zmocněnci, zástupci neb jinému orgánu podniku zboží vyvázejícího, ručí majetník podniku nerozdílnou rukou s odsouzeným. Majetníky podniku rozumějí se netoliko jednotlivé osoby, nýbrž i společnosti (sdružení osob) a právnické osoby.

§ 9.

(1) V případech § 3, lit. c) zvláště těžkých, zejména provádě-li se nedovolená doprava do ciziny po živnostensku, může soud vedle ostatních trestů vytknouti, že jmění odsouzeného propadá k dobru státu.

(2) O této konfiskaci jmění platí ustanovení § 18, odst. 2. až 6. zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 Sb. z. a n.

§ 10.

(1) Vedle trestu uloženého pro některý zločin podle tohoto zákona může soud uznati, že živnostenské oprávnění ztrácí se na vždy nebo na určitou dobu, nebo, jde-li o reálnou živnost, že se zavádí její výkon na určitou dobu.

(2) Nevysloví-li soud tuto ztrátu nebo zápočet, může uznati, že má být zaveden dozor na výkon živnosti nejdéle na tři léta.

(3) Náklady spojené s dozorem hradí se z podniku daného pod dozor.

(4) O provedení dozoru platí ustanovení §§ 33 až 35 nařízení vlády republiky Československé ze dne 11. listopadu 1919, č. 597 Sb. z. a n.

§ 11.

(1) Tomu, kdo byl odsouzen pro zločin podle tohoto zákona nebo pro přečin podle § 2, může soud v rozsudku zakázat pobyt v určitém místě neb obvodu na čas nebo na vždy. Je-li odsouzený cizinec, budiž vysloveno v těchto případech vypovězení z území republiky.

(2) Soud, odsuzuje pro činy trestné uvedené v odstavci předchozím, může vysloviti, že dává pachatele pod policejní dozor.

(3) Obmezení vyřčená podle tohoto paragrafu přestávají, jakmile pomine platnost tohoto zákona.

§ 12.

(1) Zboží neoprávněně vyvážené neb dopravované budiž prohlášeno za propadlé k dobru státu bez ohledu na to, komu náleží. Samostatně budiž propadnutí to vysloveno soudem, nemůže-li proti určité osobě být zavedeno řízení trestní.

(2) K zajištění tohoto opatření může být zboží zabaveno a, není-li ho třeba k účelům trestního řízení, může být i před ukončením trestního řízení zpeněženo. Výtěžek buď vhodným způsobem uložen.

(3) O provedení zpeněžení mohou být dožádány úřady celní nebo finanční.

§ 13.

(1) Trestní řízení pro zločiny a přečiny podle tohoto zákona přísluší sborovým soudům první stolice.

(2) Je-li podezření důtklivé a jsou-li po ruce dostatečné důkazy, konejš se na návrh veřejného žalobce na základě trestního oznámení přímo hlavní líčení, ale jen tehdy, nenavrhuje-li veřejný žalobce potrestání trestem na svobodě aspoň pětiletým.

(3) Návrh veřejného žalobce obsahuj určité označení trestného činu po stránce skutkové a jeho zákonné pojmenování.

(4) Při hlavním přelíčení buďtež místo obžalovacího spisu přečteny trestní oznámení a tento návrh veřejného žalobce.

§ 14.

Jde-li o obvinění zřízení, zmocněnce, zastupce nebo jiného orgánu podniku, zboží vyvážejícího, buď užito obdobně ustanovení § 16 zákona o soudech lichevních ze dne 17. října 1919, č. 567 Sb. z. a n.

§ 15.

(1) Nabývá-li podloudný vývoz shora uvedeného zboží takového rozsahu, že jest ohroženo řádné zásobování obyvatelstva, může býti pro zločiny, v tomto zákoně uvedené, z usnesení vlády vyhlášeno stanné právo a to buď pro některý politický okres nebo pro celé území republiky Československé.

(2) Vyhlášení stanného práva budiž provedeno orgány politické správy. Spolu budiž uvalení stanného práva oznámeno vojenským velitelstvím, aby uvědomila podléhající jim tělesa vojenská.

(3) Jinak platí ustanovení hlavy XXV. tr. ř. ze dne 23. května 1873, č. 119 ř. z., na území kdysi uherském ustanovení o stanném právu podle nařízení uherského ministerstva ze dne 17. července 1915, č. 9550 J. M. E., a ustanovení XXVI. hlavy vojenského trestního řádu.

§ 16.

(1) Nařízení vlády republiky Československé ze dne 9. prosince 1919, č. 653 Sb. z. a n., se zrušuje.

(2) Stíhání podle ustanovení duchodkového trestního zákona vedle použití tohoto zákona nastoupí jen tehdy, jestliže bylo nastalo zkrácení eráru pro státní duchodek, nebo byl-li učiněn pokus takového zkrácení.

(3) Tam, kde dojde k odsouzení podle tohoto zákona pro protizákonný vývoz neb jeho pokus, odpadá stíhání podle nařízení vlády republiky Československé ze dne 28. listopadu 1919, č. 645 Sb. z. a n.

§ 17.

Tento zákon vztahuje se i na osoby podléhající vojenské trestní pravomoci.

Trestní řízení přísluší tu v případě přečinu podle §u 4, odst. 3, soudům brigádním, jinak soudům divisním.

Zvláštní ustanovení pro oblast uherského trestního práva nemají platnosti pro obor vojenského soudnictví.

§ 18.

(1) Tento zákon nabývá účinnosti osmého dne po vyhlášení.

(2) Vykonání jeho ukládá se ministrům spravedlnosti, národní obrany a financí.

T. G. Masaryk v. r.

Švehla v. r.,
v zastoupení ministerského předsedy.

Dr. Veselý v. r.

Sonnát v. r.

Klofáč v. r.

Cis. 189.

Zákon ze dne 18. března 1920,

jmž se upravují platy profesorů při theologických učilištích diecésních a představených při biskupských kněžských seminářích.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Článek I.

§ 1.

Profesoři theologických učilišť diecésních mají nárok na platy (služné, místní přídavky, přídavky drahotní a nákupní) v stejné výši, jak stanoveny jsou zákonem ze dne 7. října 1919, č. 541 Sb. z. a n., pro profesory státních středních škol IX. hodn. třídy. Platy ty zvyšují se na platy pro vyšší hodnostní třídy stanovené obdobně podle ustanovení čl. VII., § 9, téhož zákona.

Rovněž platí pro tyto profesory obdobně ustanovení čl. IX., § 1 C, uvedeného zákona o převzetí daní, služebních tax, kolkového poplatku z kvitancí a pensijních příspěvků.

§ 2.

Pro přiznání platů odpovídajících té které hodnostní třídě, jakož i jednotlivým stupňům platovým v těchto třídách vpočítatelná jest doba, kterou profesor před počátkem účinnosti tohoto zákona nebo po něm ztrávil jako profesor na některém theologickém diecésním učilišti nebo na některé státní střední nebo jiné jí na roveň postavené státní škole.

Ve správě duchovní nebo v jiné veřejné službě ztrávená doba započítá se jen z poloviny, avšak nejvýše pěti lety.

Připočítání let válečných stane se obdobně podle ustanovení zákona ze dne 23. července 1919, č. 457 Sb. z. a n.